

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • איגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תשנח

ערב שבת-קודש

פרשת בא

ה' בשבט ה'תשס"ט

שנת הקהל

יוצא-לאור על-ידי

מכון ליובאוויטש שעל-יד

צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו — המרכז

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

ה' בשבט ה'תשס"ט – י"ב בשבט ה'תשס"ט

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ה' בשבט	הלי' תומאת אוכלין פרק טו. הלי' כלים.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	הלי' מלוה ולוה פרק כה.	מ"ע צח.
ש"ק	ו' בשבט	פרק ג-ה.	פרק כו.	מ"ע קז.
א'	ז' בשבט	פרק ו-ח.	פרק כז.	מ"ע קח.
ב'	ח' בשבט	פרק ט-יא.	הלי' טוען ונטען.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קא.
ג'	ט' בשבט	פרק יב-יד.	פרק ב.	מ"ע צט.
ד'	י' בשבט	פרק טו-יז.	פרק ג.	מ"ע ק.
ה'	י"א בשבט	פרק יח-כ.	פרק ד.	מ"ע קו.
ו'	י"ב בשבט	פרק כא-כג.	פרק ה.	מ"ע קד.

זמני השבוע *

צאת הכוכבים	שקיעת החמה***	מנחה גדולה	חצות היום והלילה	סוף זמן ק"ש	זריחת החמה	זמן ציצית ותפילין	עלות השחר**		תאריך
							ד' 72 לפני הזריחה	ד' 120 לפני הזריחה	
5.39	5.13.5	12.24	11.54	9.13	6.41	5.43	5.21	4.34	ו', ה' בשבט
5.40	5.14.4	12.24	11.54	9.12	6.40	5.42	5.20	4.33	ש"ק, ו' בשבט
5.40	5.15.4	12.25	11.55	9.12	6.40	5.41	5.20	4.33	א', ז' בשבט
5.41	5.16.3	12.25	11.55	9.12	6.39	5.41	5.19	4.32	ב', ח' בשבט
5.42	5.17.2	12.25	11.55	9.12	6.38	5.40	5.18	4.31	ג', ט' בשבט
5.43	5.18.1	12.25	11.55	9.11	6.37	5.40	5.18	4.31	ד', י' בשבט
5.44	5.19.0	12.25	11.55	9.11	6.37	5.39	5.17	4.30	ה', י"א בשבט
5.45	5.19.9	12.25	11.55	9.11	6.36	5.38	5.17	4.30	ו', י"ב בשבט

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו (יסדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"י שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת		ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש
4:36	5:51	4:50	5:52	4:40	5:50	4:54	5:54	4:54	5:54
4:42	5:57	4:57	5:58	4:47	5:56	5:00	5:59	5:00	5:59

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

מו"ל: מכון ליובאוויטש שעל-יד צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז

יו"ר: הרב יוסף-יצחק הכהן אהרונוב

כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il ISSN 0793-7474

לצאת מההרגלים ולהבחין במופתים של הרבי

עם הרבי עולים כל ההולכים באורחותיו • כל "חובותיו" של הרבי -
הברכות בבני חיי ומזוני - יתקיימו בפועל • אולם התנאי לעליות ולקיום
הברכות הוא עשיית כלי על-ידי שינוי הרגילות • מי שרוצים לראות את
המופתים של הרבי - רואים, והעובדה שאינם נראים מיד ולכול - כי
נמשכים מדרגה נעלית ביותר • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

הרבי היה תמיד הסדר שלפני ששילם את החובות
הקודמים, לקח על עצמו חובות חדשים, גדולים יותר,
מאנשים אחרים,

ולא עוד אלא שגם אלה שהחזיר להם את החובות
הישנים, באו מאליהם והציעו להלוות לו עוד, כך,
ששני הדברים אמת, שאף פעם לא פשט את הרגל
ח"ו, וכיחד עם זה, היה תמיד בעל-חוב, כיוון שלקח
על עצמו עוד התחייבויות.

ובנוגע לענייננו:

כיוון שהרבי אף פעם לא פשט את הרגל ח"ו,
צריכים לידע שכל הברכות וההבטחות של הרבי
- ה"חובות" שלקח על עצמו - בודאי יתקיימו
בפועל. כל אלה שהרבי בירך אותם בבני חיי ומזונא
רויחי, וכן אלה שהרבי בירך אותם שהקב"ה ימציא
להם שידוכים הגונים - בודאי יקבלו את הברכות
במילואם.

אבל, יש צורך בעשיית כלים. - ההשפעות של
הרבי ישנם, אבל צריכים לעשות כלים כדי לקבל את
ההשפעות.

א. עומדים אנו בסמיכות ליום היאָרצייט, שבו
נעשית עלייה גדולה ביותר אצל הרבי, ובמילא, גם
אצל המקושרים אליו, כהבטחתו¹ שנשיאי-ישראל
לא יפרדו מעל צאן מרעיתם.

אלא שלזה צריך הכנה וכלי - עבודת התשובה
- שינוי הרגילות, שעל-ידי זה מתעלים עם הרבי
בכל עליותיו, ועוד ועיקר, שזוהי ההכנה לעלייה
הכי עיקרית - ביאת המשיח.

ועל דרך זה בנוגע לקיום ברכותיו והבטחותיו
של הרבי, שהכלי לזה הוא שינוי הרגילות -
ובהקדמה:

הרבי אמר פעם על עצמו, שתמיד היה בעל-
חוב, אבל, אף פעם לא פשט את הרגל ("ער האָט
קיינמאָל ניט באַנקראָטירט")². ולכאורה, הרי זה
תרתי דסתרי: כיוון שאף פעם לא פשט את הרגל,
על כרחך צריך לומר ששילם את חובותיו, ואם כן,
איך היה תמיד בעל-חוב? - אלא הפירוש הוא, שאצל

(1) אגרות-קודש שלו ח"א ע' קמא.

(2) ראה גם תורת מנחם - התועדויות ח"א ע' 132.

- לא רק מצד חומר עניין הכעס יותר מכל שאר העניינים (כידוע שהכעס פוגם בעצם הנשמה, כמאמר רז"ל⁸ "כל הכועס נשמתו מסתלקת ממנו", וזהו הטעם שעל-ידי הכעס יכולים לשכוח הלכות התורה?⁹ (שהם אמת לאמיתו¹⁰), כיוון שנשמתו מסתלקת ממנו, אלא שלהיותו תכלית הטוב והחסד, לא שייך אצלו עניין של כעס -

אלא אדרבה, ממתין ומצפה אולי סוף סוף יהיה מוכן לקבל את ההוראה, ומסייע לו בכך על-ידי זה שמראה לו באצבע ש"בעל הבית אינו מוכן עדיין", כדי שיבין שהוא - שעליו להיות בעל-הבית על חומר הגוף - אינו מוכן עדיין!

ודוגמא נוספת¹¹ - בולטת יותר:

נכנס אברך ומתאונן על אבנים ולא אבנים טובות... אלא אבנים] שנכנסו שלא במקומם - בכליות, והרופא אמר שצריכים לעשות כך וכך. וכשאומרים לו שלא יתפעל מדברי הרופא, הולך ופונה לרופא אחר שחוות-דעתו היא כמו הרופא הראשון, וכבר מחליט לעשות כדברי הרופא, אלא שאינו יכול למצוא את הרופא כיוון שנסע מביתו למשך זמן, ובינתיים, יצאו האבנים מהכליות מעצמם! - מופת גלוי!...

[כ"ק אדמו"ר אמר שבודאי לא יקפידו אברכים הנ"ל על כך שמוכיחים אותם. וסיפר, שחאָניע¹² היה אומר, שכאשר רוצה להוכיח ("אויסריידן") משהו, עושה זאת אחרי קצת משקה ("ביי אַ ביסל משקה"), שאז לא יוכלו לבוא אליו בטענות, כיוון שיוכל לתרץ שהדברים נאמרו בהשפעת המשקה...].

ג. עניין זה שראיית המופתים תלויה באדם עצמו (כאמור שאלה שרצו לראות ראו) - יש לבאר על-פי עניין דוגמתו המבואר בדיבור-המתחיל זכור את יום השבת לקרשו תרכ"ו לאדמו"ר מהר"ש¹³:

הכלי לקבלת ההשפעה של הרבי הוא, כאמור, שינוי הרגילות, ועל-ידי זה זוכים לקבלת ברכותיו של הרבי בכל המצטרך, בני חיי ומזונא רויחי.

ב. ההשפעה של הרבי בשנה האחרונה³ היתה באופן שהרבי הראה ריבוי מופתים, אלא שיש כאלה שרצו לראות זאת, ואכן ראו, ואלה שלא רצו, לא ראו. - המופתים היו, אלא שהם לא ראו אותם, על דרך מאמר רז"ל⁴ "אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו". ולדוגמא⁵:

נכנס אברך ושואל על דבר השגת משרה מסויימת, ועונים לו - המענה של הרבי - שכאשר יקבל את המשרה ייתן לצדקה סכום גדול שלדעתו הרי זה יותר מדי [ובסגנון האמור - יותר מרגילותו, היינו, שלא משנה כל כך גודל הסכום, כי אם, שיהיה יותר מרגילותו]. - בשעת מעשה ראיתי שאינו מוכן לכך. לפני כמה שבועות פגשתי את האברך הנ"ל, ושאלתי אותו מה נשמע בקשר לקבלת המשרה הנ"ל, והשיב לי: בעל-הבית אינו מוכן עדיין.

האמת היא שאם האברך הנ"ל היה צריך כבר לקבל משרה זו, לא יתכן שיתעכב הדבר מצד בעל-הבית, כי גם אם בעל-הבית הוא יהודי בעל בחירה, הרי אינו בעל בחירה בנוגע לפרנסתו של פלוני⁶. ועל כן צריך לומר, שהוא בעצמו (האברך) אינו מוכן לקבל משרה זו, כיוון שלא קיבל על עצמו לקיים את ההוראה של הרבי!

אמנם, כיוון שהרבי הוא תכלית הטוב והחסד, - כידוע⁷ שכאשר הרבי קיבל את הנשיאות מאביו כ"ק אדנ"ע ביקש שנשיאותו תהיה בחסד וברחמים - לכן, אף שעדיין אינו מוכן לקיים את ההוראה, הנה לא זו בלבד שאינו כועס עליו,

(8) הובא בלקו"ת פינחס פ, ד. וראה ר"ח שער האהבה פי"א (ד"ה עוד אפשר - צו, ב). וש"נ.
 (9) ראה פרש"י מטות לא, כא.
 (10) ראה סה"מ תרכ"ז ע' רפב. ע' רצא. המשך תרס"ו ע' תלא.
 (11) ראה ימי בראשית' ס"ע 351.
 (12) הרה"ח ר' אלחנן דובער מרוזב הי"ד - ראה אודותיו סה"ש תרפ"ב ע' 28 הערה 1. וש"נ.
 (13) מאמר ראשון בסה"מ תרכ"ו שעמד לצאת לאור בימים

(3) לאחרי ההסתלקות (המו"ל).
 (4) נדה לא, א.
 (5) מלבד ב' הדוגמאות דלקמן - הובאה דוגמא שלישית, שחסרה ברשימה (המו"ל).
 (6) ראה תניא אגה"ק רסכ"ה (קלח, ב). לקו"ש ח"ז ע' 14, ובהערה 22 שם.
 (7) ראה שיחת שמח"ת תרצ"ג (נעתקה באגרות-קודש כ"ק אדמו"ר ח"ג ע' שנג. וראה "רשימות" חוברת קפ ע' 9 (נעתק ב"היום יום" כ חשוון)).

כשנעשה האדם חול נעשה גם ימי בראשית חול . . . ולזה הוא עבודת האדם לתקן ימי החול כו".¹⁴
ועל דרך זה בנוגע לעבודתו הפרטית של כל אחד ואחד מישראל, שנקרא "עולם קטן"²² - שצריך לידע שכל העניינים מצד עצמם הם עניני קדושה, ואין הדבר תלוי אלא בהנהגתו, שכאשר הנהגתו היא כדבעי, אזי כל ענייניו הם עניני קדושה, וממילא, נעשים כל העניינים בנקל, ללא העלמות והסתרים, כיוון שמתבטלים לגמרי מפני הקדושה וכמבואר בתניא²³ ש"כל הקליפות בטלים ומבוטלים והיו כלא היו ממש לפני ה', כדכתיב כו", ומביא ד' פסוקים, כנגד ג'

ובהקדמה - שמאמר זה הוא מהמאמרים הראשונים של אדמו"ר מהר"ש שאמרו בחיי אביו הצמח-צדק, כידוע¹⁴ שאדמו"ר מהר"ש התחיל לומר דא"ח ברכים בחיי אביו הצמח-צדק, שכתב ל¹⁵ כתב-רבנות: "ראיתי דא"ח שלך והוטב בעיני מאד". ולהעיר שרצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר היה להוציא-לאור את המאמרים של זקנו אדמו"ר מהר"ש, ועל הסדר, היינו, מאז שהתחיל לומר חסידות, כולל גם המאמרים הראשונים שאמרם בחיי הצמח-צדק.
במאמר זה מובא מאמר רז"ל¹⁶ על הפסוק¹⁷ "ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה", "לעבדה ששת"¹⁸

כל הברכות וההבטחות של הרבי ודאי יתקיימו בפועל. כל אלה שהרבי בירך אותם בבני היי ומזונא רויחי - בוודאי יקבלו את הברכות במילואן

קליפות הטמאות וקליפת נוגה²⁴; וכאשר הנהגתו אינה כדבעי, אזי נעשים ענייניו עובדין דחול.
ומזה מובן גם בנוגע לעניין המופתים - הנהגה של קדושה ביחס להנהגה בדרך הטבע - שגם כשישנם מופתים יכול להתייחס אליהם כרצונו: כאשר רוצה בכך - רואה מופתים, ואם לאו - מסתכל עליהם כמאורעות שמתרחשים בדרך הטבע, בבחינת "בעל הנס אינו מכיר בנסו".

ד. ויש להוסיף, שמופתים אלה שאינם באים מיד בגילוי - שלכן יכולים להתייחס אליהם כמאורעות טבעיים - נמשכים מדרגא נעלית יותר:
ובהקדם המבואר במאמר הנ"ל "שיש ב' בחינות, הא' סדר השתלשלות, והב' מה שלמעלה מהשתלשלות . . . וכמו שכתוב במקום אחר²⁵ ההפרש בין עילת העילות לסיבת הסיבות, אשר מקור

ימים תעבוד ולשמרה שמור¹⁹ את יום השבת", ומקשה, "הלא לעבדה בגן עדן זהו ציווי, כמו לעבדה זו רמ"ח מצוות-עשה²⁰, שעל-ידי זה עובדים וממשיכין תוספת אור בגן עדן, וששת ימים תעבוד אינו ציווי כלל?"
ובסגנון אחר קצת: כיוון ש"לעבדה" נאמר בנוגע לגן עדן, הרי זה בודאי עבודה בענייני קדושה, וכפרט על-פי דרשת חז"ל "לעבדה זו רמ"ח מצוות עשה", מעשה המצוות; ואילו "לעבדה ששת ימים תעבוד", קאי על עבודת ימי החול בעובדין דחול?
ומבאר, שמצד הבריאה היו כל העניינים באופן של קדושה, ו"לולי חטא אדם הראשון לא היה חול, שהרי נאמר ויניחהו בגן עדן כו', ורק על-ידי החטא, וכתיב²¹ גם את העולם נתן בלבם, ולכן

הסמוכים (וראה בפתח-דבר שם) - המו"ל.

14 ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (קה"ת תש"ז. תשנ"ז)
ע' 13 ואילך.

15 אגרות-קודש שלו ח"א ע' שסג. וש"נ.

16 ב"ד פט"ז, ה.

17 בראשית ב, טו.

18 יתרו כ, ט.

19 ואתחנן ה, יב.

20 נסמן בלקו"ש חט"ו ע' 71 הערה 12.

21 קהלת ג, יא.

22 תנחומא פקודי ג. זח"ג לג, ב. תקו"ז תס"ט (ק, ב. קא, א).

23 פי"ט (כה, סע"א).

24 ראה לקוטי לוי"צ הערות לתניא שם (ע' ד).

25 ראה מאמרי אדמו"ר הזקן הנחות הר"פ ע' קלא. אודה"ת תרו ע' תשלה ואילך. ועוד.

אבל אחר כך התחילו להשתמש בכתב משיטה (כתיבה הרוטה), כדי שלא להשתמש בכתב קודש בשביל עניני חול (כמו שכתב הרמב"ם³⁰). ולהעיר, שהנהגה זו הייתה גם אצל הרבי, דאף שכל ענייניו הם עניני קדושה, מכל מקום, יש בזה גופא חילוקי דרגות כו', ובזה נתחדש בשנה האחרונה שהיה חותם היו"ד בכתב אשורי, כתב קודש.

ובביאור תוכן העניין - יש לומר:

אות יו"ד מורה על עניין הקדושה - "העשירי (יו"ד) יהיה קודש"³¹, ולא עוד אלא שגם "תמורתו יהיה קודש"³² [אפילו "תמורה", שהיא רחוקה יותר מ"חילוף", כמובן מדויק לשונו של רבינו הזקן בשער

השתלשלות עילה ועלול נקרא עילת העילות, ושרשו מהקו וחוט ונקרא ממלא כל עלמין, אבל סיבת הסיבות הוא מקור אור הסובב כל עלמין שלא כדרך עילה ועלול כי אם סיבת הסיבות, על דרך כי הוא צוה ונבראו²⁶, ומשם נמשך שלא כדרך השתלשלות כו'".

ומובן, שכאשר ההשפעה היא מסדר השתלשלות, בסדר והדרגה, אזי יכולה לבוא מיד בגילוי, מה שאין כן כשהשפעה היא למעלה מסדר השתלשלות, שלא בסדר והדרגה, אינה יכולה לבוא מיד בגילוי, כבמופתים הנ"ל שאינם באים מיד בגילוי.

ומהמעלות שבהשפעה שאינה באה מיד בגילוי - שבהיותה בהעלם אין לחשוש מאלה שמחפשים

גם כשישנם מופתים יכול להתייחס אליהם כרצונו:

כאשר רוצה בכך - רואה מופתים, ואם לאו -

מסתכל עליהם כמאורעות שמתרחשים בדרך הטבע

היחוד והאמונה: "חילופים ותמורות"³³, "חילופים דחילופים כו' ותמורות דתמורות כו"³⁴. ועניין זה מודגש יותר בכתבתה של האות יו"ד בכתב אשורי, כתב קודש.

וחתימת היו"ד בכתב אשורי (כתב קודש) היתה בכל מכתב שכתב הרבי לכל אחד ואחד מישראל, למגדול עד קטן, יהיה מי שיהיה - שבזה מודגשת תביעתו של הרבי לעשות מכל העניינים קודש, "הוא ותמורתו יהיה קודש".

1. ויש להוסיף בזה בעומק יותר:

אות יו"ד בכתב אשורי - אף שבכללות הרי היא נקודה שלמעלה מהתפשטות, ובפרט קוצו של היו"ד שאינו אלא משהו בלבד, בחינה דלא

לקטרג ולומר שאין פלוני ראוי להשפעה זו, וכן אין לחשוש מעין הרע (כך שאין צורך להגיע לסגולות שהובאו בדרכי חז"ל²⁷ בשביל לבטל עין הרע).

ובנוגע אלינו - הרי באיזה אופן שתהיה ההשפעה על-ידי הרבי, צריכים לעשות את הכלים לקבלת ההשפעה, כאמור, על-ידי שינוי הרגילות, שעל-ידי זה זוכים לקבלת ההשפעה בכל המצטרך.

* * *

ה. כשנה²⁸ לערך לפני ההסתלקות התחיל כ"ק מו"ח אדמו"ר לחתום היו"ד שבשמו בכתב אשורי²⁹, כתב קודש.

- פעם היו כל בני-ישראל כותבים בכתב אשורי,

(30) הובא בב"י לטור יו"ד סרפ"ג. וראה אגרות-קודש כ"ק אדמו"ר ח"ב ס"ע רכת. וש"נ.

(31) בחוקותי כז, לב.

(32) שם, לג.

(33) פרק א.

(34) פרק יב.

(26) תהלים קמח, ה.

(27) ברכות נה, ב. ועוד.

(28) סעיף זה הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר (באידית), ונדפס (בקיצור) בהוספות ללקו"ש ח"ב ע' 509. במהדורא זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ ע"י המו"ל.

(29) ראה גם אגרות-קודש כ"ק אדמו"ר ח"ג ע' קיב. וש"נ.

אפילו דבר קטן, משהו (כמו הקוץ שלמטה שאינו אלא משהו) בלבד, אלא שעשייתו אינה על-פי הרגילות אלא יותר מרגילותו, מצד קבלת עול, - על-ידי זה מתקשרים עם הקוץ שלמעלה, בחינת היחידה של הרבי.

ובלשון הפיוט³⁷: "חבוקה ודבוקה כך, טוענת עולך, יחידה לייחדך" - שכדי להיות "חבוקה ודבוקה כך", צריך להיות "טוענת עולך", עניין הקבלת-עול, ועל-ידי זה נעשה "יחידה לייחדך".

(מהתוועדות ש"פ וארא, מברכים חודש שבט, ה'תשי"א.
'תורת מנחם' כרך ב עמ' 183, 190, 188, 191 בלתי מוגה)

אתרמיז בשום אות וקוצא כלל³⁵, שרומז על בחינת היחידה³⁶, הרי, בפרטיות יותר, יש בה קוץ למעלה, קוץ למטה, ונקודה באמצע שמחברת אותם.

ויש לומר, שבחתימת אות יו"ד של שמו בכתב אשורי, התקשר הרבי בבחינת היחידה שלו, קוץ שלמעלה, עם בחינת היחידה של כל אחד ואחד מאתנו, קוץ שלמטה.

ובהתאם לכך צריכים גם אנו להתקשר בבחינת היחידה שלנו, קוץ שלמטה, עם בחינת היחידה של הרבי.

העצה לזה - לשנות את הרגילות, וכאמור,

(35) ראה לקו"ת פינחס פ, סע"ב.

(36) לקו"ת פ' ראה כז, א.

(37) נוסח הושעננת דיום ג' דחגה"ס.

מינוי ל'התקשרות'

אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'

ישירות הביתה באמצעות הדואר

מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים)

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים)

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:

'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840.

כמו-כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 072-2770130

ברוחניות כבר רואים את הגאולה

עיקר הגעגועים לגאולה מצד הגוף

דובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקצין" וסיימו הכול, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעל-כל-פנים כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה ("העכסטע צייט") לגאולה האמיתית והשלימה!

ולהעיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" ("העכסטע צייט") מרומז תוכן הגאולה - ש"זמן" הקשור עם מדידה והגבלה (עבר הווה ועתיד), נעשה "הזמן) הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. כלומר, שהגבול (זמן) עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד שמתאחדים ממש, על דרך המדובר לעיל בעניין "אתפריעו כל נהורין".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של "זמן" גשמי - כי ברוחניות העניינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות העניינים עד לשלימות דגאולה (רוחנית), עיניהם הרוחניות דכניישראל רואים כבר את הגאולה; כעת צריך רק לפתוח את העיניים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

וכמובן גם בפשטות: עיקר הגעגועים לגאולה הם לא מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות העניינים, הנשמה בשלימות וכל העניינים בשלימות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה והרוחניות לא מורגש חושך העולם), מה שאין כן מצד גשמיות העניינים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתור, ובמילא - זה מעורר את הגעגועים לגאולה.

(משיחת ש"פ בא תשנ"ב, ספר השיחות תשנ"ב כרך א, עמ' 295)

משיח מתעסק עם כל יהודי להביאו לגאולה

הגאולה העתידה תהיה באופן שאפילו יהודי אחד לא יישאר בגלות חס ושלו, כשם שהגאולה ממצרים הייתה באופן שאפילו יהודי אחד לא נשאר בגלות מצרים (כי הגאולה העתידה תהיה "כימי צאתך מארץ מצרים"), כלומר: מבלי הבט על מעמדו ומצבו של יהודי זה - יגאל אותו משיח צדקנו מהגלות!

...ואין זה פלא שמשיח צדקנו מתעסק עם כל אחד ואחד מישראל - שהרי מסופר במדרשי חז"ל אודות הנהגתו של משה רבינו, "מושיען של ישראל", שבראותו שישנה שה אחת - "שה פזורה" - שברחה מן העדר ותעתה במדבר, הניח משה רבינו את העדר כולו ורץ אחריה השנה כדי להחזירה לעדר.

...ומובן, שזהו גם אופן הנהגתו של משיח צדקנו - "גואל ראשון הוא גואל אחרון" . . שמציאותו של כל אחד ואחת מישראל, בכל מעמד ומצב שהוא, חשובה ונוגעת ביותר למשיח צדקנו!

...ומכיוון שמשיח צדקנו יגאל את כל אחד ואחת מישראל, מבלי הבט על מעמדו ומצבו כו' - לכן אומרים לכל יהודי שעליו לעשות את ההכנה המתאימה לכך . . ומכיוון ש"מצווה גוררת מצווה" - הרי ברור שעניין זה יפעל אצלו פעולות נוספות שיחישו וימהרו את הגאולה העתידה לבוא עלידי משיח צדקנו.

(התועודות' תשמ"ג כרך ג, עמ' 1314)

על נשיאות חב"ד

כדי לנצל את הכוחות כראוי, יש לקבל הוראות ממי שלמעלה ממנו

- ענייניו של בעל ההילולא נצחיים, שהרי מאז נוספים תלמידים ותלמידי-תלמידים, פירות ופירי-פירות • הרבי עונה על השאלה: לפי מה נקבעת נשיאות חב"ד? • צרור התייחסויות הרבי לנשיאות חב"ד, לרגל יו"ד שבט, יום קבלת הנשיאות

עם כוחות אלו. – על כוחות אלו (שניתנו לו) לבדם, אינו יכול לסמוך, שהרי "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים!"

ובכן: אלה שהם מוצלחים, ומסוגלים לשמוע ממישהו ולקבל הוראה כיצד להתנהג – תבוא עליהם ברכה, ומה גם שעלי-ידי זה עבודתם היא בנקל יותר, כיוון שאינם צריכים לסמוך על שכלם הם, בהיותם מסוגלים לשמוע ממי שהוא למעלה מהם – על כל פנים מישהו שהם חושבים שהוא למעלה מהם – ולקבל הוראה בנוגע להנהגתם...

הקיים מצב של "בין מלכא למלכא"?

באיגרת מיום ל' תשרי תש"י (תרגום חופשי מאנגלית, נדפס גם ב'תשורה' י"ד תמוז תשנ"ט עמ' 13) כתב הרבי לנערה ששאלה:

שאלת לפני כמה זמן קיבלתי על עצמי את תפקידי הנוכחי. לאחר שהסתיימה שנת האבלות על פטירתו של מורי חמי זצ"ל ביום י' שבט תש"י. אולם בכמה הזדמנויות ציין הרבי את תפקידו – התחלת נשיאותו – מאז י' שבט תש"י.

דומה כי אין סתירה בין השניים: במובן הרוחני אין ספק שהרבי מילא את המקום מיד,

נפתח בדברים שאמר הרבי ביום שמחת-תורה תשט"ז (תורת מנחם כרך טו עמ' 162), והתייחסו לעניין הנשיאות ודור השביעי:

מה עוד יכולני לעשות? הנני עושה מה שביכולתי, ולכל הפחות – מה שנראה לי שביכולתי לעשות, ולא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי..., העיקר – שיושלמו כל העניינים שצריכים להעשות. ואחרי-כך אמר:

יש פסוק "אל תאמר גו' שהימים הראשונים היו טובים מאלה כי לא מחכמה שאלת על זה" – אין זו "חכמה" לומר שבשנים שעברו ("אמאליקע יארן") היה טוב יותר מעכשיו; כאשר נמצאים בזמן דעכשיו שבו רוצה הקב"ה שיהיה באופן כך וכך, הרי זה ראייה שבזמן זה מוכרחים, כביכול, להיזקק לאנשים מסויימים, שהם ימלאו את השליחות העליונה – גם אם זוהי שליחות קטנה יותר.

צריכים לידע את האחריות – והזכות – המוטלת על כל אחד ואחד מהנמצאים בזמן הזה, שצריך למלא את הכוונה העליונה בזמן הזה, עם הכוחות שנתנו לו, אבל עליו – לכל הפחות – לנצל את הכוחות שנתונים לו במילואם.

וכדי שנוכל לנצל את הכוחות במילואם. . זקוק הוא לקבל הוראה ממקום שלמעלה מכוחות אלו, שמשם ניתן לו פסקי-דין כיצד להתנהג ומה לעשות

שיושפעו מכך יהיו בנו ובתו; ואם הנושא הוא תורה או קבלה, אזי הבן מתאים לכך יותר מהבת. הסיבה לכך שהבן מקבל עליו את ההנהגה היא - לא מפני שהוא בנו של המנהיג, אלא מפני שיש בו המידה הגדולה ביותר של צדקות, חינוך והתלהבות שקיבל מאביו ומסביבתו, ולכן יש לו סיכוי גדול יותר.

הצמח-צדק היה יתום מהשנה השלישית לחייו ורבינו הזקן טיפל בחינוכו באופו אישי; ולכן היתה לו אפשרות רבה יותר לקבל חינוך זה, אפילו יותר מבניו של אדמו"ר האמצעי.

הסבר זה הוא עבור אדם משכיל. חסיד צריך לקבל הסבר רוחני יותר: מהותו של 'רבי' אינה נקבעת על-ידי עניינים מקריים או זמניים, אלא על-ידי דברים שמלמעלה מאתנו. בנו של המגיד ממזריטש שימש ממלא-מקומו למשך חמש שנים בלבד, ולאחר-כך נפטר; הדבר אינו תלוי בעניין גשמי, אלא בעניין רוחני ואלוקי.

זה אותו רבי...

בהתוועדות ש"פ מקץ זאת חנוכה תשי"ג (תורת מנחם כרך ז, עמ' 264), התבטא הרבי בפנותו לאחד המסובים:

זה אותו הרבי, עם אותן ההנהגות, אלא שהתלבש בלבושים אחרים - לבושים מאירים יותר... ואם-כן, מה איכפת לכם, העיקר שזה אותו הרבי בהזדמנות אחרת בשנת תשכ"ח התבטא הרבי ('שיחות קודש' תשכ"ח כרך ב, עמ' 350):

לפני שמונה עשרה שנים לא תרתי אחר הכבוד, וגם כיום אין הדבר חסר לי. והלוואי גם אחר כך!... אין רצוני בכבוד, ולא את אשר יש לשלם עבורו, "לא מהם ולא מהמונם"...

בהתבטאות הרבי משבת-קודש פרשת וישב תשכ"ד ('שיחות קודש' תשכ"ד עמ' 121), התייחס לציפיותיו מהחסידים:

זוהי גם הסיבה שתובעים ללא הרף ("מען האלט אין אין מאַנען")... במשך ארבע עשרה שנים היה כבר למעלה ממאה פעמים, והתוצאה עדיין אינה ניכרת...

בעוד שבגלוי רק ב"תשי"א - יו"ד שבט - מקבל הנשיאות. אומר מאמר הראשון ד"ה באתי לגני" (כפי שנעתק ב'שושלת היחס' בספר 'היום-יום'). ולכן כבר ב"תשי"א - "עוסק במרץ גדול בהרחבת והתפשטות מוסדות התורה והחינוך שנתייסדו על-ידי כ"ק אדמו"ר חותני. מייסד בתי ספר "אהלי יוסף יצחק - ליובאוויטש" במדינות צפון אפריקה" (ב'היום-יום' שם).

בהזדמנות אחרת, שבת קודש פרשת שמיני תשי"ב (תורת מנחם כרך ה' עמ' 183), אמר הרבי, כשקולו נקטע מהתרגשות:

כאשר מתבוננים בגדלותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובכך שהשאיף אותו...

אינני יודע למה עשה ה' ככה, אבל, כן הוא המצב בפועל... הרי אין לכם ברירה אחרת, וגם לי אין ברירה אחרת... ובכל אופן, בנוגע להעניינים שקיבלתי על עצמי, שזוהי שליחותי בעלמא דין, משתדל הנני שיהיו בחסד וברחמים...

מנהיגות רבי היא עניין רוחני אלוקי

ב'יחידות' מרתקת שהתקיימה ביום ה' כ"ג מנחם אב תשי"ט, למנהלי ארגון "הלל" (נרפסה בתשורה מיום ז' תמוז תשס"ח), נשאל הרבי על-ידי אחד הנוכחים:

שאלה: מה ההסבר לעובדה שהבחנתי בה, שהנהגת ליובאוויטש עברה מדור לדור דרך בת ולא דרך בן?

הרבי: מסתמא כוונתך לאחר הסתלקות בנו של רבינו הזקן. היו לו שני בנים, אך הם הפצירו בחתנו לקבל עליו את ההנהגה.

שאלה: האם המנהיגות נקבעת על-פי עקרונות ולא על-פי ירושה?

תשובת הרבי: רק על-פי עקרונות; רק מי שיש בו ההתאמה והנטייה בכיוון מסויים. מי שיש לו אב שהקדיש את עצמו וכל ימי חייו לעקרונות מסויים, כך שהם חדרו וחלחלו בעצם מציאותו - מן ההכרח שהדבר יחדור ויחלחל גם לרעייתו ולילדיו. כשאדם חדר בעיקרון מסויים, הראשונים

בפשטות שכאשר ישנה הוספה במספר בני־ישראל
(בכמות) ישנה הוספה גם באיכות...
...והביאור בזה:

עצם העובדה שזכרון מאורע הנ"ל מהוה
גורם משיכה לריבוי יהודים, מכמה וכמה חוגים
שבישראל, שיבואו כולם להשתתף בהתוועדות זו,
ובאופן שמספרם הולך וגדל משנה לשנה - הרי
זה גופא הוכחה אמיתית שמאורע הנ"ל אינו נחלת
העבר בלבד, אלא זהו ענין השייך להווה.
ובהקדים:

ישנם ענינים שמידי שנה בשנה נוסף בהם עוד
יותר. היינו, לא זו בלבד שאינם נחלשים משנה
לשנה, אלא אדרבה: משנה לשנה נוסף בהם עילוי
גדול יותר, ולדוגמא: "יין ישן דעת זקנים נוחה הימנו"
(מגילה טז,ב) וכיוצא־בזה.

זרעו בחיים' הם ההוכחה לנצחיותו

זאת אומרת: כאשר רוצים לדעת אם המשך הזמן
וריבוי השנים גורם חלישות בדבר, או אדרבה, שעל־
ידי זה נוסף עילוי גדול יותר - הרי זה תלוי במהות
הענין שאודותיו מדובר, ובמהותם של האנשים
שאודותם מדובר.
ובנוגע לעניננו:

כאשר מדובר אודות יום הילולא של צדיק
שתפקידו ושליחותו והנהגתו בפועל היו, לסייע
ולהוסיף חיות אצל כל אחד־ואחד מבני־ישראל,
הן חיות רוחנית והן חיות גשמית. כידוע לכל -
פעולותיו באופן דמסירת נפש (כאשר היו זקוקים
להגיע למסירות נפש), כדי לסייע לכל יהודי בכל
האופנים האפשריים, הן בענינים רוחניים והן
בענינים גשמיים.

וחינך והדרך את כל ההולכים בדרכו באופן
ד"זרעו בחיים", היינו, שגם הם יעסקו בהפצת
"חיים" אמיתיים, הן ברוחניות והן בגשמיות, בכל
מקום שידם מגעת, זאת אומרת, נוסף על עבודתם
בעצמם יהיו הם "נרות להאיר", והנהגתם תהיה
באופן ד"טופח על מנת להטפח", היינו, שפועלים
על הזולת שגם הוא יאיר וישפיע על כל הנמצאים

ועוד ביטוי משנת תשכ"ה ('שיחות קודש'
תשכ"ה כרך א' עמ' 87): "כבר חמשי־עשרה שנה
שמדברים..."

משנה לשנה רק הולך ומתווסף

בפתיחת התוועדות יו"ד שבט תשמ"ב
(התוועדיות תשמ"ב כרך ב, עמ' 780) סקר הרבי
את שלושים ושתים שנות נשיאותו מאז תש"י,
והתייחס לדברים הטובים והפכים שאירעו בהם:

שלושים ושתים השנים האחרונות היו שנים
בעלי עושר רב בתוכן ובמאורעות מיוחדים
- שבזמנים רגלים היו מאורעות הנ"ל צריכים
להתפרס על משך ריבוי שנים (הרבה יותר מאשר
שלושים ושתים שנה).

וכפי שרואים במוחש את המאורעות והשינויים
כו' שהיו במשך שלושים ושתים השנים האחרונות
- הן שינויים לטוב, והן שינויים בכיוון ההפכי. וכאמור
לעיל - משך הזמן שבו אירעו מאורעות ושינויים
אלו (שלושים ושתים שנים) - הוא קצר ביותר לפי
ערך המאורעות והשינויים כו'. ובזמנים רגילים דרוש
משך זמן ארוך ביותר, ריבוי שנים, כדי להכיל בקרבם
את כל המאורעות והשינויים שהיו במשך זמן זה.

ועל־פי זה נמצא שהמרחק בן ימינו אלו ליום
ההסתלקות של כ"ק מו"ח אדמו"ר (יו"ד שבט
תש"י) הוא יותר (באיכות) מאשר שלושים ושתים
שנה, כי שלושים ושתים שנים הנ"ל מכילים בקרבם
מאורעות ועניינים המתאימים למספר שנים גדול
יותר.

אף־על־פי־כן רואים בפועל שריבוי יהודים
התאספו יחד בקשר למאורע זה, בהיותם "עם חכם
ונבון", ובידעם שמדובר אודות מאורע שהיה בעבר,
ולא רק "בעבר" מבחינת מספר השנים, אלא גם
מעמד ומצב שונה לגמרי מהמעמד ומצב שבהווה,
ואף אל פי כן מתאספים הם יחד מרצונם הטוב,
ובטוב לבב (מבלי הבט על הטירחא שבדבר).

ויתרה מזו:

משנה לשנה גדל והולך מספר המשתתפים
בהתוועדות [הקשורה עם מאורע הנ"ל], ומובן

בסביבתו.

הרי מובן בפשטות שכל העניינים הקשורים עם בעל ההילולא הם עניינים נצחיים גם בהווה, מאחר שעניינים אלו הולכים ונמשכים גם בהווה, ואדרבה: מזמן לזמן נוספים עוד תלמידים ותלמידי תלמידים, פירות ופירי פירות.

...על-פי זה מובן בפשטות שאף-על-פי שכבר עברו שלושים ושתיים שנה מיום ההילולא דשנת תש"י - [ו"תורת אמת" אומרת שכאשר כותבים את

התאריך בשטרות שעל-פי תורה - צריכים להוסיף במספר השנים עוד שלושים ושתיים שנים לגבי מספר השנים שכתבו בשטרות דשנת תש"י] - הנה לא זו בלבד שהעניינים הקשורים עם יום ההילולא אינם נחלשים משנה לשנה, אלא אדרבה: משנה לשנה נוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל העניינים הקשורים עם יום ההילולא, כי נוספים תלמידים ותלמידי-תלמידים, פירות ופירי-פירות.

ובא השמש וזרח השמש

הכנות לפני אמירת חסידות

לומר חסידות? – כך אומרים חסידות: עשרים וארבע שעות קודם לכן על המעיים להתהפך לפני אמירת חסידות.

(ספר השיחות תרפ"א עמ' 9)

רבי, אני שלך, רחם עלי!

כאשר חסיד שומע 'ווארט' או תנועה או ניגון מהרבי, נעשה הוא באותו רגע בכל הנר"נ – נפש רוח נשמה – מקושר לרבי.

חזרת ה'ווארט' או הניגון שהרבי אמר או ניגן, גם כאשר חוזרים על ה'ווארט' רק בחיצוניות, זוהי התדפקות על הדלת.

ההתדפקות על הדלת משמעותה שנמצאים פה ורוצים להיכנס. הלא לא ידפקו בדלת מבלי לרצות להיכנס. לא תיתכן חלילה כזו עזות פנים, שידפקו ולא ירצו להיכנס; אין הוא שוטה כל-כך חלילה, לומר משטה אני כך.

ההתדפקות על הדלת, זה מה שמחונך חסידי אומר: רבי, אני שלך. הנני מתמסר אליך לגמרי. אין זה אלא שה'קלוגינקער' [=המתוחכם], החכם להרע, היצר הרע, רוצה לרמות אותי, ולהכניס אותי בשק. בעצם אינני רוצה בכך, אני שלך, אני רוצה להיות כפי שצריך. רחם עלי רבי, הוציאני מהיכן שאני מונח, והעמידני במקום שבו אני צריך לעמוד.

(ספר השיחות תש"ח עמ' 226)

לעבוד – צריך לבד

[אחרי המאמר אמר כ"ק אדמו"ר נשיא דורנן]:

כעת הקשיבו יהודים!

בכלל בחב"ד היתה התביעה שתהיה עבודתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרביים.

... "הכול בידי שמים חוץ מיראת שמים". אינני מסלק את עצמי חס-ישראל מלסייע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיוון שהכול בידי שמים חוץ מיראת שמים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד, מה יועיל זה שנותנים "כתבים", מנגנים ניגונים ואומרים לחיים.

הרבי היה אומר לפעמים: "לייגט זיך ניט אַריין קיין פויגעלעך אין בוזעם" ... [בתרגום חופשי: אל תשלו את עצמכם...].

צריכים לבד להפוך את השטות דלעומת זה והרתיחה של הנפש הבהמית – לקרושה.

(י' שבט תשי"א. 'תורת מנחם' כרך ב, עמ' 212)

פרשת בא

בא אל פרעה (י,א)

מדוע נוקט הכתוב לשון 'בוא' ולא כפי שלכאורה מתאים יותר - 'לך'?

ההסבר הוא, שפרשתנו מספרת על הגאולה ממצרים, ועל כך רומז הכתוב כי עבודת הבורא באופן של 'בוא' - מקרבת את הגאולה.

כאשר אדם קובע עיתים ללימוד התורה, ייתכן שאמנם הוא 'הולך' אל הלימוד ומשתתף בו, אך הלימוד אינו פועל ומשפיע עליו והוא והעניין הנלמד נשארים שני דברים נפרדים. על כך נאמר 'בוא' - על האדם 'לכוא' אל הלימוד, שהתוכן הנלמד 'בוא' וייכנס בפנימיותו, ישפיע עליו ויתאחד עמו בהתאחדות גמורה. זו גם צריכה להיות השאיפה בכל ענייני עבודת ה' - התאחדות והתקשרות פנימית בין העובד לעבודה. על-ידי עבודת ה' בבחינת 'בוא', מחישים את בוא הגאולה האמיתית והשלמה במהרה בימינו.

(משיחת שבת פרשת תש"מ)

כי אני הכבדתי את לבו (י,א)

גִּזְרוֹת פרעה וקושי גלות מצרים לא באו מרצונות החופשי של פרעה אלא מפני שהקב"ה הכביד את ליבו, כדי שיתגלו ניסי ה' ונפלאותיו.

כשיהודי נתקל ב'מיצר' - בדברים המונעים אותו מעבודת הבורא, ייתן את ליבו שמקור המניעות הוא למעשה הקב"ה עצמו, המבקש לנסותו, כדי שיגלה את כוחות נשמתו.

(משיחת מוצאי ש"ק פרשת וארא תשל"ח)

למען שתי אתתי (י,א)

"למען שתי אתותי" (מלשון אותיות) - למען אשים את אותיות סיפורי המכות בתורה. הקב"ה רצה לברר ולהעלות את כל ניצוצות הקדושה שהיו במצרים, אף המצויים בדברים בטלים של פרעה ושל מצרים. הדיבורים והאותיות האלה נתבררו על-ידי שהקב"ה עשה מהם צירוף אחר, של קדושה, והכניסם בתורה.

אילו לא הביא את שלוש המכות האחרונות על מצרים, היו חסרים כמה סיפורים (אותיות) בתורה, וממילא לא היו מתבררים כל הניצוצות.

זה שאמר הכתוב "למען שתי אתותי": הקב"ה אומר שרצונו לברר את האותיות הנ"ל על-ידי התורה; ולכן מן ההכרח להביא עוד שלוש מכות על המצרים, כדי להכניס גם את האותיות האלה בצירופים שבתורה.

(אור תורה דף כט עמ' ג"ד)

ולמען תספר באזני בנך ובן בנך (י,ב)

מדוע רק במכת ארבה נזכרו "בנך ובן בנך"?

אפשר לבאר זאת בדרך הרמז: על הפסוק (יהושע כד) "וארבה את זרעו" איתא בכתבי האריז"ל ש'ארבה'

(208) בגימטרייה ארבע פעמים 'בן' (52) - היינו, בנים ובני בנים. לכן במכת ארבה דווקא נזכר "בנך ובן בנך".

(תורת לוי'יצחק הערות למסכת תענית עמ' כא)

ויהי חושך אפלה (י,כב)

ולמה הביא עליהם חושך?... שחיפשו ישראל וראו את כליהם, וכשיצאו והיו שואלין מהן והיו אומרים: אין בידינו כלום, אומר לו: אני ראיתיו בביתך ובמקום פלוני הוא (רש"י)

כל העניין אומר דרשני: הלא בני ישראל היו מן הסתם מוכנים לוותר על הכלים ששאלו ממצרים, ובלבד שייצאו שעה אחת קודם מהגלות המרה?!
בהכרח לומר שה'רכוש גדול' שעמו יצאו ממצרים לא היה דבר צדדי וטפל בגאולה, אלא זו היתה המטרה והכוונה של גלות מצרים, שבני ישראל יקבצו את כל הניצוצות האלוקיים שהיו במצרים ועלו אותם לרשותם - רשות הקדושה.
ללמדך: הגלות איננה רק עניין של עונש ומירוק חטאי בני ישראל, אלא היא נועדה גם ל'כירור הניצוצות', הנעשה על ידי קיום מעשים טובים באותם דברים שבתוכם חבויים הניצוצות. מכאן, שאין אדם רשאי לומר, "מוותר אני על העלאת ניצוצות ואני מעדיף להסתגר בארבע אמות של תורה ותפילה", אלא עליו לעסוק בכירור הניצוצות שבעולם.

(ליקוטי שיחות כרך ג, עמ' 824)

ויקחו להם איש שה (יב,ג)

רז"ל אמרו (חולין ה) "אדם ובהמה תושיע ה' - אלו בני אדם שהם ערומין בדעה (כאדם הראשון, רש"י), ומשימין עצמן כבהמה" (דכאי דוח, רש"י).
זהו שרמזו הכתוב:
"ויקחו להם איש שה" - על האדם לקנות את מידת הביטול כנפשו, ולשים את עצמו כשה, שיש בה מידת הביטול יותר מבבהמות.

(אור התורה, שמות כרך א' עמ' רפה)

ראשו על כרעיו ועל קרבו (יב,ט)

קרבן הפסח היה שה - האליל של מצרים. בשחיתתו בא לידי ביטוי ביטולה המוחלט של העבודה זרה ופולחן האלילים.
גם כיום יש העבודה של שחיתת הפסח וביטול 'אלילים', ובשלושת הפרטים של 'ראשו', 'כרעיו' ו'קרבו'.
ראשו: אסור לאדם לעשות את ראשו - שכלו והבנתו המוגבלים - 'אליל', ולקבעו לסמכות הכי עליונה, אלא עליו להיות בטל לרצון העליון.
כרעיו: אסור לאדם לעשות 'אליל' מהתאוה לכוח ועוצמה (תאוות השלטון), למשול ולתבוע את כל הנמצא סביבו.
קרבו: האדם אינו רשאי לעשות 'אליל' מצרכיו הגשמיים, עד שאינו נרתע מכלום וכל האמצעים כשרים כדי להשיג את פרנסתו.

(ממכתב כללי לחג הפסח י"א ניסן תשכ"ו)

הוספות לשיעור תהילים

א. "וידוע המנהג שקיבל אדמו"ר הזקן)... מרבו, בשם רבו מורנו הבעש"ט, לאמור הקאפיטל תהילים המתאים למספר שנותיו, אחר תפילת שחרית קודם אמירת השיעור תהילים בכל יום כנהוג...".¹
והנה הרבי² הציע לומר את הפרקים הללו "לאחר השיעור חדשי", והוסיף: "לכאורה יש לומר בזה 'כל המקודש מחבירו, קודם לחבירו'³ כיוון ששיעור זה שווה בכל הציבור, ועל-דרך קרבנות הציבור והיחיד". אבל העירוני אשר במכתב ט' טבת תש"ט... כתוב להיפך. ובכל זאת יש לומר אשר שעת הדחק שאני".
למעשה, גם כשהרבי עצמו התפלל לפני התיבה, לא אמר פרק זה לפני השיעור היומי. אמנם הרבי אמר את פרקו (יחד עם הפרק של הרבנית) כשנכנס לשמוע קריאת התורה בימי שני וחמישי, אחרי הקריאה, לפני תפילתו. ובזה לכאורה שונים פרקים אלו מאמירת תהילים לפני התפילה שאינה נחשבת לשיעור תהילים לפי ימי החודש, כדלהלן. וצריך עיון איך יש לנהוג בעניין זה בהוספה דאמירת תהילים לפי ימי השבוע.
כיום (כנראה - מאז כ"ז אדר"ר תשנ"ב) נהוג במנייני אנ"ש בכל מקום, לומר את פרקי הרבי והרבנית לפני אמירת שיעור תהילים החודשי, כמנהג הישן (אם כי את הפרק הפרטי של כל אחד, והאומרים את פרקו של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, כמו את שאר ההוספות, אומרים אותם לאחר סיום האמירה בציבור, שהרי עדיין זו "שעת הדחק" משום טירחא דציבורא).
ב. רבים נוהגים להוסיף פרקי תהילים שונים על שיעור תהילים כפי שנחלק לימי החודש (ועל פרקו של הרבי, והפרקים האישיים דווגתו וצאצאיו דכל אחד ואחד), ולכל לראש - כפי חלוקת ספר תהילים לימי השבוע. וכדברי כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ:⁴ "אשר בזמנים מיוחדים היו הוד כ"ק אבותינו ורבותינו הקדושים... נוהגים להוסיף באמירת תהילים כמו שהוא נחלק לימי השבוע, בתור הוספה על סדר הקבוע של אמירת תהילים כמו שנחלק לימי החודש".
מאחר שמדובר בהוספה על שיעור תהילים הרגיל, ברור לכאורה שחלים עליו הכללים של שיעור זה, דהיינו שאין לאומרו לפני התפילה, כדבריו⁵ "התהילים שאומרים לפני התפילה שייכים לתיקון חצות". וראה לעיל.
לגבי אמירה "מראש" עבור מחר, לכאורה אינו שייך, וכמו בעניין הג' פרקים ליום שבחודש אלול⁶. אמנם לגבי השלמה דאתמול, לכאורה (כבכל השיעורים⁸) צריך להשלימה לפני השיעור של היום.

1) מכתב כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע מיום ט' טבת תש"ט, אגרת ג'שנ"ה, אג"ק שלו ח"י עמ' נג, קובץ מכתבים שבסו"ס תהילים 'אהל יוסף יצחק' עמ' 214.

2) במכתבו מיום כ"ח סיון תשי"ז, אגרת ה'תקנ"ג, אג"ק חט"ו עמ' רלד. שערי הל' ומנהג או"ח ח"א ס"ע קצא.
3) משנה זבחים פט, א.

4) אולי הכוונה למש"כ בגמרא (שם צ, א) ש"שינן בציבור" היא סיבה להקדים הקרבן, משום שמקודש יותר.

5) במכתבו מיום ח' טבת תרצ"ו, אגרת תתכ"ג, אג"ק שלו ח"ג עמ' תעג, ובקובץ מכתבים הנ"ל עמ' 200.

6) ס' השיחות תר"פ-תרפ"ז, תרפ"ז עמ' 116, ומשם לאג"ק שלו ח"ב עמ' פא בהערה ולקובץ מכתבים הנ"ל עמ' 211 בהערה. הובא פעמים רבות ב'תורת מנחם - התוודעויות': ח"ח עמ' 239, חט"ו עמ' 334, ח"כ עמ' 66, חכ"ג עמ' 68 ועוד.

7) משמעות הביטוי "ואת אשר החסיר ישלים, אבל לא יותר משלושה קאפיטלעך בכל יום", קובץ מכתבים הנ"ל עמ' 208.

8) כמו בקשר לחת"ת, אגרת ד'תקצ"ג, אג"ק ח"ג עמ' שלא; וכן בקשר ללקוטי-תורה, באגרת ח'תתקס"ו, אג"ק כג עמ' שסו (לקוטי שיחות חכ"ד עמ' 365). ורק בלתי-ברירה בשיעורים ארוכים הציע הרבי להשלים אחר-כך, או לאט לאט במשך תקופה מסויימת (ראה 'התקשרות' גיליון תשמ"ה עמ' 17, ו"ש).

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת קודש, פרשת בא

ו' בשבט

יום שני

ח' בשבט

* יום ראשון בלילה, אור ליום שני: הלילה - התחלת זמן 'קידוש לבנה' למנהגנו (אף אם הרקיע בהיר)⁵.

יום רביעי

י' בשבט

יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ זי"ע: להדליק [ביום שלישי לפנות ערב, בכל בית, תיכף אחר (התחלת) השקיעה⁶] נר שידלק כל המעט-לעת⁷. אם אפשר בל - נר של שעווה⁸.

נסדר ההכנות ליום ההילולא והנהגות יום ההילולא עצמו - נעתקו ממכתב הרבי מראש-חודש שבט תשי"א¹. שאר המנהגים סומנו בכוכבית בתחילתם:

בשבת-קודש שלפני היארצייט ישתדלו לעלות לתורה.

אם אין מספר העליות מספיק - יקראו בתורה² בחדרים שונים³, אבל לא להוסיף על מספר הקרואים.

ישתדלו שמפטיר יהיה הגדול שבחבורה - בריצוי רוב המניין - או על-פי הגורל.

* הוראת הרבי, לערוך 'קידוש' והתוועדות בשבת זו⁴.

בדרגת העלייה דיום הש"ק (ואינה חוזרת למקומה כבכל שאר השבתות) עד בוא העלייה דיום ההילולא. ויש להוסיף, שהשייכות דיום הש"ק שלפני יום ההילולא ליום ההילולא היא בהדגשה יתירה בנדו"ד שההסתלקות עצמה היתה ביום הש"ק פרשת בא - ר"ד משיחת ש"פ בא, ו' שבט ה'תשי"ב, 'תורת-מנחם - התוועדות' תשי"ב ח"א עמ' 286.

5) וא"צ שבעה שלמים, כפי שנתבאר ב'התקשרות' גיליון תנד. אך צ"ל ביממה השביעית (ולכן יכול להיקרא בלשון אדה"ז בסידורו "אחר שבעה ימים" ואפילו מעט מיממה זו).

6) ע"פ ספר-המנהגים עמ' 79 בקשר ליארצייט פרטי. ובנטעי-גבריאל הל' אבילות ח"ב פנ"ה ס"א כתב בטעות שמנהג חב"ד להדליק לפני השקיעה.

7) הכוונה (כמפורש בס' המנהגים שבהערה הקודמת) עד צאת הכוכבים למחרת (אם כבה עד אז - מדליקים אותו שוב, ואם התקלקל - מדליקים נר אחר).

8) ראשית-יתבות: "הקיצו ורננו שוכני עפר" (מהמכתב הנ"ל). למעשה, נר של שעוות-דבורים טהורה אינו דולק יפה (מוציא גאזים רבים וכבה מהר, מלבד באבוקת-הבדלה שכולה פתוחה לאוויר), ונרות השעווה המצויים בשוק מעורבים באחוז גבוה של סטיארין. ולכאורה די שיהיה הרוב שעווה לקיום המנהג

1) אג"ק ח"ד עמ' קמב, ספר-המנהגים עמ' 95, ובכ"מ.

2) בקשר לקריאת תיבת "קומו צאו" (יב,לא), ראה המובא ב'התקשרות' גיליון שמא בלוח השבוע הע' 9 סיפור הרה"ח ר' יוחנן גורדון ע"ה, שכשקרא זאת בתורה בא' דחג-הפסח כשעלה כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע לשלישי, קרא עמו תיבה זו בטעם 'יתיב'. ואולי יש כאן סיבה מיוחדת, שלא ע"פ המסורה, כגון להדגיש את החיפזון שבתיבה זו (ראה תורה-שלימה כאן אות תקמ"ב).

3) כאשר לפחות שישה מתוכם לא שמעו קריאת התורה, קצות-השולחן סי' כה ס"ד. ואפשר אף לפני תפילת שחרית, כנפוץ בין אנ"ש ובבית חיינו (עיי' אג"ק ח"ג עמ' ד, שלא חייב להיות קשר בין התפילה לקריאת התורה. וע"ע המובא בפסקי תשובות סי' קלה סק"ג. 'התפלה כהלכתה' פט"ז ס"ה ובהערות).

מי שמאזין לקריאת התורה במניין אחד וודעתו להיות אחד מששת השומעים בקריאה נוספת, יכוון שלא לצאת ידי חובתו בקריאה זו (אך כמובן צריכים להיות שישה שכן מתכוונים לצאת בה).

4) בעלית הנשמה בש"ק שלפני ההילולא נשאת כבר הנשמה

בעל-פה. ואם אין מי שיחזור בעל-פה, ילמדוהו בפנים. וכן אחר תפילת הבוקר. ולסיימו אחר תפילת מנחה.

* נקבע המנהג אצל כמה וכמה ללמוד גם פרק מעשרים הפרקים (של "באתי לגני" תש"י והמאמרים שבהמשך לו) לפי הסדר שנה אחר שנה, וכן את המאמרים שאמר הרבי על פרק זה. לאחר שנשלמו עשרים שנה (בשנים: תש"ל ותשנ"ג), התחילו שוב ללמוד עשרים פרקים אלו, בכל שנה פרק אחד והמאמרים השייכים לו. בשנה זו, במחזור השלישי - פרק י"ט מהמשך¹⁵, והמאמר - 'באתי לגני - תשכ"ט' (שיצא לאור מוגה בשנת תשמ"ט).

בבוקר קודם התפילה - [ילמד כל אחד לעצמו] פרק תניא¹⁶, וכן לאחר (סיום המאמר שאחריו) תפילת מנחה¹⁷.

בבוקר קודם התפילה - ירים כל אחד תרומה להעניינים השייכים לנשיאנו, בעד עצמו ובעד כל אחד מבני ביתו שיחיו, וכן קודם תפילת מנחה. נתינת הצדקה (בקשר עם י' שבט וכיו"ב) - שייכת גם לנשים, ואדרבה (מצד כמה טעמים) להן דבר הצדקה שייך יותר¹⁸.

לאחר תפילת הבוקר וחזרת הרא"ח - יקרא כל אחד פרוין-נפש¹⁹ (הנשואים - כמובן בחגירת אבנט).

15) סה"מ מלוקט ח"ב עמ' רלח, עמ' רנו הערה 23, וב'תורת מנחם - סה"מ מלוקט' ש"ל לאחרונה לפי סדר השנה, הוא בח"ב עמודים שו. תו. וכן נהג הרבי.

16) נפוץ בין אנשי"ל ללמוד אגה"ק סי' ז"ך, ללא הביאור. וראה אג"ק דבעל הילולא ח"א עמ' שצ, שהורה ללמוד 'פרק כ"ו' ביום הילולא ב' ניסן אחר ערבית, את הביאור - בשחרית קודם התפילה, וקודם מנחה אגה"ק 'פרק כ"ג'.

כנראה נהגו כך מקדם ללמוד בימי היארצייט-הילולא דרבנותו נשיאנו פרק זה, במסגרת המנהג - ש"כדאי לפרסם ולחזק" - ללמוד בכל יום פרק תניא ע"פ הסדר או באופן אחר, ראה 'התועדויות' תשמ"ט ח"ג עמ' 68 (מוגה) ועמ' 75, ובכ"מ. בעמ' 75 הורה הרבי, ששיעור זה צ"ל לפני התחלת התפילה ממש, היינו גם לפני אמירת 'הריני מקבל', כלומר שתחילה למדו פרק תניא, ורק אח"כ פתחו את ה'סידור'.

17) כנ"ל - הביאור לאגה"ק האמורה.

18) ספר-המנהגים עמ' 85, עיי"ש בהערה. וכן בקשר לטף, ע"פ הוראת הרבי, ובפרט בשנים האחרונות, לשתף גם אותם בכיו"ב, וכן בשאר ההנהגות, שגם נשים וטף שייכים בקיומם.

19) כמה מנהגים בקשר לכתיבת פ"ג, נקצבו ב'התקשרות' לג' תמוז, גיליון תשכ"ח.

בשעת התפילה ידלקו חמישה נרות⁹. יבחרו וירימו מי שיתפלל לפני התיבה ביום היארצייט, ונכון לחלק שיתפלל אחר ערבית, שני - שחרית, שלישי - מנחה, כדי לזכות בזה מספר יותר גדול של אנ"ש. * בימי ההילולא של רבותינו נשיאינו - אומרים תחנון¹⁰.

אחר התפילה (בבוקר - אחר אמירת תהילים) ילמוד (יסיים¹¹ בקול¹²) המתפלל לפני התיבה פרק כ"ד דכלים ופרק ז' דמקוואות. אחר-כך יאמר המשנה: 'ר' חנניא בן עקשיא כו' ויאדיר'. בלחש - איזה שורות בתניא¹³, קדיש דרבנן.

אחר תפילת ערבית - יחזור חלק מהמאמר דיום ההסתלקות (ד"ה באתי לגני, נדפס בקונטרס עד¹⁴)

כראוי (וכנראה המציאות בזה אינה דומה להמבואר בשו"ע אדה"ז סי' רסד סי' ז-ח).

9) כנגד: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה (משיחת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע) - ספר-המנהגים עמ' 79. וראה 'רשימות' חוברת קפג עמ' 16, אופן מנהג זה בעבר.

10) מלבד אם בלא-הכי הוא יום שאין אומרים בו תחנון - ספר-המנהגים עמ' 16. זו הוראת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, שהובאה ונתבארה בשיחת כ' מנחם-אב ה'ש"ת (התועדויות ח"א עמ' 172), ושם נמסר הטעם בשמו שזה הזמן היותר טוב לבקש ולפעול. וביאר הרבי, שחסידי פולין אין אומרים תחנון, מפני שהעלייה שביום היארצייט אצל הצדיק ש'באמונתו יחיה' (ח' בפתח, י' שניה בסגול) פועלת עליה אצל כל מקושריו, אבל חסידי חב"ד שתובעים מהם פנימיות ועבודה דווקא, רוצים להעלות גם את הגוף ולטהרו, ולכן גם אז אומרים תחנון. וראה גם 'רשימות' חוברת סט עמ' 9. ובשיחות-קודש: ש"פ עקב תשי"ג ס"ד (תורת מנחם - התועדויות' ח"ט, תשי"ג ח"ג עמ' 115). שמח"ט תשט"ז ס"ג (שם חט"ו, תשט"ז ח"א עמ' 129). י"א ניסן תשכ"ב ס"א. ש"פ אחרי תשכ"ז ס"ב. ש"פ יוחי תש"ל ס"ה. וש"נ עוד.

11) בספר-המנהגים עמ' 77: "הדיוק הוא לסיים הפרקים אחרי התפילה", דהיינו שאפשר ללומד עד הסיום גם לפני-כן. רבים מהאבלים רגילים ללומד לפני חזרת הש"ץ וכיו"ב. ויש לברר אם שייך בזה המבואר בשיחת שבת בראשית תש"ל, שאין ראוי להוסיף מאומה בתוך התפילה, ולשכן גם אמירת שיעור תהילים היא בדווקא אחרי "אך צדיקים".

12) ספר-המנהגים עמ' 6.

13) י"א שהרבי נהג לומר (בשנות האבלות עכ"פ) את התיבות: "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוהק ממעל ממש" - 'מנהגי מלך' ס"ע 32.

14) ספר-המאמרים תש"י עמ' 111.

אדמו"ר, לבאר להם את אשר תבע מהם והתקווה והביטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרחק החום והחיות שהם מסגולת הנוער. מובן אשר, אם זהו מתאים לתנאי המקום, ימשיכו בכל הנ"ל בימים אשר אחרי היארצייט, וכפרט ביום השבת-קודש שלאחריו.

* בעת ההתוועדות די' בשבט, נהג הרבי לעשות מגבית בעד 'קרן תורה'²⁴.

הליכה לאוהל'

* "שמעתי מכ"ק מו"ח אדמו"ר ... שקודם ההליכה על ציון ואוהל - נוהגין שאין אוכלין, אבל שותים"²⁵.

24 ספר-המנהגים עמ' 96. עניינה - לסייע (ללא פירסום שם המנדבים) לבחורים המשקיעים כמה שנים ללימוד תורה ללא חשבונות אודות פרנסה (דברי הרבי במעמד ייסוד הקרן, שיחת י' בשבט תשט"ו ס"ל-לא, התוועדות (ג) תשט"ו ח"ב עמ' 247 ואילך).

25 ספר-המנהגים שם, וש"נ. אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ו עמ' רפב. והכוונה לא רק להקפיד שלא לאכול בגלל האמור בזהר שאין ללכת שמה ללא תענית (ופ"א אמר הרבי לאחד התמימים שאכל לפני שהלך לאוהל: "א רחמנות אויף דיר" - יומן תש"י, נספח לשיחות קודש - תש"י החדש עמ' 226), אלא גם להקפיד לשתות (וכן הקפיד הרבי), כדי שלא להיות בכלל "מרעיב עצמו ולן בבית-הקברות" (ראה גם בגשר-החיים ח"א ס"ע שז, ובנטעי-גבריאל הל' אבילות ח"ב עמ' תרכ"ג. בנטעי-גבריאל שם כתב, שלכן נמנע הרבי מלבקר באוהל ביום התענית). וע"ע דיון בזה בהתקשרות גיליון תיב עמ' 19. ולהעיר עוד מסיפורו של חבר המזכירות הרה"ח ר' בנימין שי קליין שלפעמים היה הרבי אוכל פיסת שוקולד לפני הנסיעה לאוהל. כן להעיר מיומנו האישי של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ מביקורו בארה"ק בשנת תרפ"ט (מסע הרבי בארה"ק עמ' 252 ועמ' 255), שביום ה' מנ"א אכלו מזונות בשכם ואח"כ נסעו לציוני האר"י וכו' בצפת, וביום ז' מנ"א בשעה 12 היתה סעודה, ואח"כ נסעו לקבר רחל. ואס"כ מצב בריאותו של הרבי היה קשה אז, עד שביקשו ממנו לבל יתענה בת"ב (שם עמ' 256), הרי לכאורה השתתפו בזה גם המלווים אותו. וצ"ל. ומאידך בליקוטי-דיבורים ח"ד ליקוט לו, ברשימת המאסר עמ' 1354, מספר אדמו"ר מהוריי"צ שהלך לאוהל בעודו בתענית ממש. ואולי היו כל אלה מצבים מיוחדים, וע"ע. וכן צ"ע אודות החתנים והכלות (ובני משפחותיהם) שנוסעים ביום החתונה (שמתענים בו) לאוהל.

אלו שזכו להיכנס ליחידות, או על-כל-פנים לראות את פני כ"ק אדמו"ר - יצייר לעצמו, בעת קריאת הפ"ג, כאילו עומד לפניו. להניח הפ"ג אחר-כך בין דפי מאמר, קונטרס וכו' שלו. ולשלחו (אם באפשרי - בו ביום) על מנת לקראתו על הציון שלו²⁰.

במשך המעת לעת - ללמוד פרקי המשניות של אותיות השם²¹.

במשך המעת לעת - לעשות התוועדות²².
[מכיוון שזו התוועדות הקשורה בהילולא, מהנכון לפתוח בדבר תורה של בעל ההילולא²³.]
לקבוע שעה במשך ה'מעת-לעת' - לבאר לבני ביתו שי' אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר ועבודתו אשר עבר בה כל ימי חייו.

במשך ה'מעת-לעת' - לבקר (אלו הראויים לזה) בבתי-הכנסיות ובבתי-המדרשות אשר בעיר, לחזור שם מימרא או פתגם מתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ... לבאר אודות אהבת כל ישראל שלו, להודיע ולהסביר תקנתו על-דבר אמירת תהלים, לימוד חומש עם פירשי' - ובמקומות המתאימים - גם על-דבר לימוד התניא כפי שחלקו לימות השנה.

- אם באפשרי, לעשות כל הנ"ל מתוך התוועדות.

במשך המעת לעת - לבקר (המוכשרים לזה) במקום כינוסי הנוער החרדי - ולהשתדל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כינוסי הנוער שלעת עתה עדיין אינו חרדי - ולבאר להם איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח

20 מס' הפקס באוהל: 1-718-723-4444.

21 כדי להקל על הציבור, מוצעים בזה פרקים קלים-יחסית:
י - יומא פ"ח; 1 - דמאי פ"ב; ס - תענית פ"ב; 9 - חלה פ"ב; י - ביכורים פ"א (אפשר גם לחזור על יומא פ"ח - אג"ק כרך יז, עמ' רעא); 4 - פרה פ"ט; ח - שבת פכ"ב; ק - נדרים פ"ח.
22 אצל הרבי היה הסדר בהתוועדות: קודם מאמר חסידות, ואחר-כך סיום מסכת (ראה שיחת מוצש"ק י' בשבט תשל"ס²¹).

בעת ההתוועדות של י' בשבט בכל שנה, נהג הרבי לומר מאמר המתחיל בפסוק 'באתי לגני'. בכל שנה נהג הרבי לבאר פרק אחד בהמשך ההילולא לפי הסדר. תשי"א-תש"ל. תשל"א-תש"ג וכו'. הרבי ביאר את הפרק בפרטיות, בצירוף ביאורים מתורתו של כל אחד מרבותינו נשיאנו, מבהעש"ט ואילך (ראה 'כפר חב"ד' גיליון 795 עמ' 24).

23 שיחת כ' מנ"א תשל"א בתחילתה.

תקופה חדשה ו"נתלו המאורות"²⁷ של הדור השביעי מאדמו"ר הזקן (או הדור התשיעי מהבעל-שם-טוב). (ג) התקופה שלאחר הסתלקות בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר [הרבנית חיה-מושקא] ביום כ"ב לחודש אדר-עשר (כ"ב שבט תשמ"ח)²⁸.

יום שישי

י"ב בשבט

"מי שטרח בערב שבת - יאכל בשבת": ב'שבת שירה' נוהגים לאכול "שווארצע קאשע" [דייסה ממין קטניות הנקרא כיום (בטעות) 'כוסמת']²⁹.

(27) "ראה לעיל [ספר-השיחות תשנ"ב] ח"א עמ' 293-5".

(28) כל הקטע (תרגום מאידיש) מספר-השיחות תשנ"ב ח"ב עמ' 348 (כולל שתי ההערות הקודמות).

(29) ספר-המנהגים עמ' 72 (נדפס בטעות תחת הכותרת 'טבת', וצ"ל כמובן 'שבט').

וכמה מהנהגות הרבי ב'אוהל', וכן הנחיות לכוהנים המבקרים שם, נדפסו ב'התקשרות', סוף גיליון תרע"ג.

יום חמישי

י"א בשבט

"בדורו של נשיא דורנו גופא, ישנם כמה שלבים ותקופות, ובכללות - שלושה שלבים: (א) יום העשירי לחודש אדר-עשר (יו"ד שבט ת"ש) - סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו - יום אדר-עשר לחודש אדר-עשר (היום השלם הראשון לאחר ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי-עשר (תשי"א)²⁶ - כאשר החלה המשך וחידוש של

(26) "ראה ספר-השיחות תש"נ ח"א עמ' 255 הערה 99".

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש